

jo ima rad in da bi jo vzel za ženo. Jela je premišljati, kako bi bilo lepo brez dela in kako bi se prijetno vozilo v kočiji in spalo na pernici: segla mu je v staro, tresočo se roko. Vzela sta se; treba je bilo samo nekaj podpisati zaradi vere, zakaj starec je bil žid, dekle pa kristijana. Čuden zakon je bil to! Kakor zmaj jo je varoval starec, ki se ji je pristudil takoj iz prva. Nesrečna je bila in se je jokala večkrat, nego kot zasramovana pritepenka pri trdosrčnem krojaču. Bila je brez dela, a bila je tudi brez kratkočasje, in kakor mračna megla se je vleklo poldrugo leto njeno življenje. Hotela je priti med svet, hotela je kaj početi, starec je poskusil vsakovrstne stvari, a bilo je brez uspeha. Vodil jo je v gledišče, najel ji je stanovanje na deželi, nič ni pomagalo; tudi sama si ni znala pomoči. Ljudje, s katerimi se je seznanila, povedali so ji mnogo več, nego je vedela dotlej; prebiral je knjige, a nič je ni pomirilo. Kaj ji je bilo sedaj bogastvo, ko ga ni mogla in smela uživati! Da bi si pridobila družčine in več prostosti, nagovarjala je moža, naj napravi gostilno, ki bode dajala veliko dobička. Lakomnemu človeku je bilo to čimdalje bolj všeč in naposled se je udal, napravila sta gostilno, prav dobro urejeno. A dolgo se ni veselil novega dobička, umrl je kmalu in sedaj je nje-

gova žena — ona deklica — že pol leta vdova. Sedaj je prosta, sedaj ima denarja. — Ali ni to lepa povest? Tista deklica pa sem jaz: ali me sedaj poznate, ali mi sedaj zaupate?»

Kosem je strmeč poslušal Idino pripovedovanje; vzbudilo se mu je sočutje, in s tem neko spoštovanje do nje. Bil je zanjo pridobljen, pridobljen tudi za njeno družbo.

«Gospa, ukazujte, jaz sem vam pokoren.»

Idino povest so proti koncu poslušali tudi odvetnik, Karr in Pinkeles. In ko je izgovoril Kosem, dvignil ga je Karr za roko in mu dejal:

«Mladi mož, tako je prav, to bode za vas življenje. Spoznali bodete kmalu, kje je resnica, kje je sreča: ali v vaši dosedanji sužnosti in mračnosti, ali v naši družbi.»

Prijazno se ozre v Petra Ida in on jo pogleda koprneče. Potem pa vzklikne:

«Sedaj sem vaš; zgodi se, kar hoče. Nikdar mi ni bilo srce tako vznemirjeno, nikdar tako polno, kakor je danes.»

«Na zdravje, Peter, na zdravje! Sedaj te imam rad», zakliče Pinkeles in prime za čašo. Tudi drugi so prijeli kozarce in pili na zdravje novega somišljenika.

Peter je pil, pil, da bi vtopil poslednji spomin na prejšnje srečne čase in nedolžno, verno življenje. Pa zdelo se mu je, kakor bi požiral strup; bilo ga je groza v tej družbi. (Dalje.)

Menjajva!

Prijatelj mladi, ki sočutno
Tolaziš srčno mi bolest,
Zahvaljam te iz duše ganjen,
Da si tako mi ljub in zvest.

Pomiriti mi hočeš dušo,
Da pač bi mogel to in znà!
Čim mečja je beseda tvoja,
Tem večja v duši moji žal.

Ti dal bi záme srečo svojo?
Mogoče ni, todà veljàj!
Jaz tèbi dam spomine svoje,
A ti mi upe svoje dàj!

Anton Medved.

